

Armsad inimesed.

Mul on hea meel teid kõiki siin täna näha. Ja selleks on üsna mitu põhjust.

Esiteks muidugi see, et oma kohalolekuga tõestate te kõige veenvamalt, kuidas need, kelle liikumine on takistatud, tahavad ja suudavad ühiskonnas aktiivselt kaasa rääkida.

Teiseks ma tunnustan teie ja kõigi teie mõttekaaslaste sõakust end mitte koduseinte vahele jätta.

Kolmandaks soovin ma selles Eesti pealinna ühes uues hotellis tänada kõiki neid, kes mõtlesid seda hoonet püstitades ka sellele, kuidas siia pääseksid ja kuidas siin liiguksid ratastoolides inimesed.

See on eeskuju, sest tegelikult peaks samasugune mure iseloomustama iga omavalitsust, iga endast lugupidavat ettevõtet, iga riigiasutust Eestis.

Te teate ise kõige paremini, et paljudes kohtades on märgata liikumispuudega inimestest mööda- ja ülevaatamist.

Selles on otsekui sovetiaja suhtumist, mille kohaselt need, kelle liikumine on takistatud, peaksidki end vaid oma korterisse või majja sulgema.

Vabariigi Presidendina ütlen, et niisugune suhtumine rikub meie põhiseadust, mille paragrahv

28 ütleb otsesõnu: puuetega inimesed on riigi ja kohalike omavalitsuse erilise hoole all.

Kaasaegse, euroopaliku ühiskonna tugevust, hoolivust ja samas ka suurust näitab see, kuidas me suhtume liikumispuudega inimestesse. Kuivõrd me suudame teile tagada liikumisvabaduse, mis omakorda avardab teie suhtlemisvabadust.

Õnneks me elame nüüd demokraatlikus, euroopalikus Eesti Vabariigis, mitte sovetiaegses ENSV-s. Ja tänu sellele on teil kõigil õigus kasutada oma kodanikuõigust, et nõuda paremat suhtumist. Et nõuda, et teiega arvestatakse täpselt samamoodi nagu arvestatakse nendega, kellel ei ole liikumispuudeid. Ma kutsun teid üles kasutama oma kodanikuõigusi. Tõepoolest, kasutage seda, et riigiasutused, et omavalitsused, et eraettevõtted, kes ei arvesta teiega, hakkaksid seda tegema ja see on minu palve ja üleskutse teile edaspidiseks.

Kui ma loen ja jälgin teie katsumusi, siis ma mõistan, et siin on meil palju teha, ja pikk tee on veel ees. Kui mina saan siin teid aidata, siis proovin seda teha. Ja veel – lugedes üksikute inimeste kogemustest, siis seda enam olen ma veendunud, et me peame kõik rohkem tegutsema.

Tauno Viljat, usun, et ta on täna siin saalis, kaotas liikumisvõime noore mehena tööõnnetuse järel. Ent ta suutis ületada masenduse ja eemale suruda lootusetuse tunde ning õppis ratastooliga mööda treppi isegi viiendale korrusele ronima.

Mulle näidati ühte ajalehelugu Tauno Viljatist, kus ta ütles, et usku on tarvis ja trenni on vaja teha; kui usk on olemas ja teed trenni, siis ikka midagi tuleb.

Sellist usku ja tahtejõudu soovingi teile kõigile. Ning rahulikku ja rõõmsat jõulukuud, mis peagi algab. Ma tänan teid ja olge tugevad!

Aitäh.